

1. De Aanleiding

Altijd al het gevoel gehad om mijn verhaal te delen, altijd al de urgentie gevoeld om wat ik mee had gemaakt om te zetten in wat ik daarvan geleerd had. Altijd al gevoeld dat die inzichten niet altijd alleen mij zou helpen maar ook de mensen om me heen. Als klein meisje al had ik het gevoel, laat mij dit maar meemaken, dan maak ik er een mooi verhaal van en kan ik uitleggen wat er met me gebeurt en hoe je daar mee om kunt gaan". In de loop der jaren schuif je het naar de achtergrond, want wie ben ik nou eigenlijk om mijn verhalen te delen, hoe interessant kan ik nou zijn. Daarbij kwam ook nog eens dat wat ik zei totaal niet begrepen leek te worden. De woorden die ik gebruikte, mijn kijk op zaken leken niet te voldoen aan wat algemeen aanvaardbaar leek te zijn. Ik had het gevoel dat ik steeds dommer en dommer werd. Ik had mezelf ervan overtuigd dat ik niet kon schrijven, dat ik niets had te vertellen en dat ik vooral niet interessant genoeg was. Alles om jezelf

te overtuigen om niet te doen waar ik werkelijk in geloofde. In de loop der jaren werd het gevoel weer sterker. Als je iets zo diep wegdukt dan komt het vanzelf heel hard terug. Het is alsof je een bal onder water duwt; je kan net zo lang duwen als je wilt, het komt altijd weer naar boven.

Maar waar begin je dan zoiets en hoe ga je dan je verhaal delen. In mijn geval begon het met het beroep wat ik koos of - eerlijk - wat mij koos. Ik werd personeelsmedewerker. Ik moest 'iets' gaan doen met mensen. Ik had het geluk dat ik iemand tegenkwam die het zag in mij. Zonder de benodigde diploma's, zonder de benodigde ervaring, maar puur op het gevoel dat ik het zou kunnen. Zo zette ik de eerste stappen op het vakgebied van Personeel en Organisatie (toen nog Personeelszaken), al had ik geen idee wat het inhield. Ik voelde me al snel als een vis in het water. In de loop der jaren kwam ik erachter dat het een geweldig vak is, waarbij al mijn nieuwsgierigheid en (andere) kijk op mensen tot uitdrukking kon komen. Ik realiseerde me dat ik, juist door mijn andere kijk op mensen, hen inzichten kon geven om anders naar zaken te gaan kijken. Dit deed ik toen nog heel onbewust en ongenueanceerd. Ik werd succesvol in mijn vak en liep tegelijkertijd tegen het plafond aan van mijn leidinggevende en van de organisaties waar ik werkte. Mijn manier van denken was nog ongepolijst en vond nog geen aansluiting binnen de bestaande hiërarchie. Ik bleef nooit lang, want dan ontdekte ik dat mijn verhaal niet langer 'interessant' genoeg was: hoe ik naar mensen keek en hoe er in organisaties mee kon worden omgegaan. En het frustreerde mij dat ik niet in staat leek om organisaties, of de mensen in die organisaties, te veranderen. Ook in mijn persoonlijke leven ontdekte ik dat er weinig mensen om me heen waren die mijn inzichten konden en wilden zien. Ik heb me